

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudkyň JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D a JUDr. Jarmily Ďáskové v právní věci žalobce **Ing. V. S. CSc.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, odboru územního plánování a stavebního řádu, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, 601 82 Brno, za účasti osob zúčastněných na řízení **1) Z. K. 2) M.S., 3) J. S., 4) NET4GAS, s.r.o.**, se sídlem 140 21 Praha 4 – Nusle, Na Hřebenech II 1718/8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2010, č.j. JMK 75953/2010, sp. zn. S-JMK 75953/2010/OÚPSŘ,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 23. 7. 2010, č.j. JMK 75953/2010, sp. zn. S-JMK 75953/2010/OÚPSŘ **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku ve výši 2.000,- Kč do 30-ti dnů od právní moci rozsudku.
- III. Osoby zúčastněné na řízení 1), 2), 3), 4) nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhá vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ve výroku rozsudku uvedeného a aby mu byla věc vrácena k dalšímu řízení a žalovaný zavázán k povinnosti uhradit žalobci náklady řízení. Žalobu odůvodnil tím,

že rozhodnutí žalovaného krátí žalobce na jeho právech. K žalobě je aktivně legitimován, neboť stavba – vysokotlaký plynovod – stavba č. 9104 plynovod PZP Dolní Dunajovice – Hranice CZ/AT KS Břeclav má vést přes jeho pozemky v k. ú. Tvrdonice (LV č. 86 – PK 836/2, PK 950/5, PK 1085), v k. ú. Kostice (LV č. 107/PK 1446/1 a 1446/2), jejichž je vlastníkem k 1/3. Výše uvedenou stavbou dojde kromě jiného ke snížení hodnoty pozemku.

Nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje především v tom, že žalovaný nepostupoval podle zákona č. 50/1976 Sb. (starý stavební zákon), ale postupoval podle nového stavebního zákona č. 183/2006 Sb., který však na daný případ nedopadá. Žalovaný a správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o umístění stavby, které však nemělo být vydáno, neboť chybí zákonem požadovaný ÚPD (byl zrušen rozsudkem NSS ze dne 25. 11. 2009, č.j. NSS 3 Ao 1/2007-209). Správní orgán měl při vyhotovování rozhodnutí o umístění stavby mít povědomost o zrušujícím rozsudku. Vyplývá to z toho, že na 6. řádku, strana 21 správního rozhodnutí I. stupně již stavební úřad zrušující rozsudek citoval. Správní orgán I. stupně měl řízení o vydání rozhodnutí správní řízení přerušit podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu také z toho důvodu, že žadatel do dne 4. 1. 2010 neměl žádost úplnou.

Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zrušeným Územním plánem velkého územního celku Břeclavska, neboť v souladu s ust. § 29 odst. 3 starého SZ, věta druhá, platí, že závazná část územně plánovací dokumentace je závazným podkladem pro zpracování a schvalování navazující územně plánovací dokumentace a pro rozhodování v územním řízení. Oba správní orgány též porušily svou zákonnou povinnost, kterou jim ukládá § 37 odst. 1, 2 SZ, dle níž je územně plánovací dokumentace (její závazná i směrná část) podkladem pro vydání územního rozhodnutí.

Žalovaný měl povinnost přezkoumat soulad návrhu žadatele na vydání územního rozhodnutí dle § 37 odst. 1 ve spojení s § 8 a § 9 starého sz, tj. zda vydané rozhodnutí je ve shodě s vydanou územně plánovací dokumentací. Starý stavební zákon požaduje, aby všechny složky územně plánovací dokumentace (ÚPD) byly v souladu se záměrem a pakliže zde soulad není, pak nelze záměr stavby umisťovat. Navíc žádná složka ÚPD nemůže nahradit složku jinou jak judikoval NSS v rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č.j. 1 Ao 1/2009-185.

Dále namítal, že obě vydaná rozhodnutí jsou v rozporu se zákonem č. 458/2009 Sb. (energetický zákon), neboť energetický záměr neobsahuje zákonem požadované závazné stanovisko dotčeného orgánu státní správy, a to je „Státní energetická inspekce (SEI)“. Napadeným rozhodnutím nebylo akceptováno účastenství Státní energetické inspekce, která měla být účastníkem řízení ze zákona (§ 94 odst. 2 EZ, § 126 odst. 1 SZ).

Dále namítal nezákonnost spočívající v nerespektování Závazného vyjádření MV ČR – č.j. MV-27483-2/VS-2008 ze dne 25. 3. 2008 ohledně dotčení stavby na vztahy se sousedním Rakouskem. Stavba bude protínat hranice, proto je nutné projekt projednat ve Stálé Česko-Rakouské hraniční komisi z hlediska čl. 33/1 Smlouvy mezi RR a ČR, včetně smlouvy mezi těmito zeměmi. Ministerstvo vnitra jasně definovalo tuto povinnost žadatele v rozhodnutí MV – 27483-2/VS-2008 ze dne 25. 3. 2008.

Jako procesní námitku vznáší porušení stavebního úřadu v I. stupni, v oblasti seznámení se s podklady rozhodnutí formou veřejné vyhlášky. Správním orgánům vzniká ze zákona povinnost poskytnout účastníkům řízení (žalobci) před vydáním rozhodnutí ve věci samé možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Dále namítá pochybení správního orgánu I. stupně z důvodu nesprávného a neúplného poučení odvoláním napadeného rozhodnutí

a alovany se s tímto nevypořádal. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje poučení: „Tato veřejná vyhláška bude zveřejněna vyvěšením na úřední a elektronické desce MěÚ, Mikulov, Břeclav, Valtice, OÚ Perná, Sedlec, Tvrdonice, Kostice, Lanžhot. Dosavadní postup doručení nastává jen u MěÚ Mikulov. Závěrem navrhl zrušení rozhodnutí žalovaného i právního orgánu I. stupně z výše uvedených důvodů.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 7. 2010 bylo odvolání žalobce a dalších účastníků řízení (J. S., M. S. a Z. K.) zamítnuto a napadené rozhodnutí stavebního úřadu MUMI 09048414 ze dne 24. 11. 2009 potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo vydáno územní rozhodnutí č. 530/2009 výše uvedené sp. zn., pro stavbu „Stavba č. 9104 plynovod PZP D. Dunajovice – Hranice CZ AP – KS Břeclav na pozemcích v katastrálních územích Perná, Bavory, Mikulov, Sedlec, Úvaly u Valtic, Valtice, Poštorná, Břeclav, Kostice, Lanžhot, Tvrdonice.

Správní orgán I. stupně námitky žalobce zamítl z důvodů uvedených v písemném odůvodnění rozhodnutí. Na základě podaného odvolání pak rozhodl žalovaný, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil a odvolání účastníků řízení zamítl. SÚ v důsledku absence nadřazené územně plánovací dokumentace, tj. ÚP VÚC Břeclavska, posuzoval soulad navržené stavby s Politikou územního rozvoje ČR 2008, neboť tato je závazná pro rozhodování v území v souladu s ust. § 31 odst. 4 nového stavebního zákona. Co se týče souhlasů vlastníků dotčených pozemků se stavbou dle § 3 odst. 1 písm. e) vyhlášky 132/1998 Sb. nemusí navrhovatel předkládat stavebnímu úřadu souhlasy vlastníků dotčených pozemků u staveb, u kterých lze pozemek vyvlastnit (zákon č. 458/2000 Sb.). Stavba je posuzována a zřizována ve veřejném zájmu, z čehož vyplývá zákonná možnost zřízení věcného břemene provedení této stavby na cizích pozemcích. Dotčené orgány se k předmětné stavbě vyjádřily (Ministerstvo vnitra a Ministerstvo životního prostředí) s tím, že realizace plánované stavby nebude mít vliv na vyznačení a průběh státních hranic a že vedení trasy podle projektové dokumentace doporučuje. Zamýšlená stavba bude projednána ve Stálé česko-rakouské komisi v souladu s uzavřenými smlouvami mezi Českou a Rakouskou republikou.

Co se týče stavby plynovodu, jedná se o liniovou stavbu, jejíž vlastní umístění se zvláštních zájmů na úseku energetiky nikterak nedotýká. Nejedná se o žádné odběrné zařízení a příslušná autorizace na výstavbu zařízení již byla vydána. Není tedy důvodné považovat v daném řízení SEI ČR za dotčený orgán. Závěrem lze konstatovat, že Politika územního rozvoje ČR je nástrojem územního plánování, který určuje požadavky a rámce pro konkretizaci ve stavebním zákoně obecně uváděných úkolů územního plánování v republikových, přes hraničních a mezinárodních souvislostech. Z uvedeného tedy vyplývá, že předmětnou stavbu lze oprávněně klasifikovat jako stavbu veřejně prospěšnou, pro kterou by v případě nutnosti mohlo být nástroje vyvlastnění použito.

K námitce, že napadené rozhodnutí mělo být vyvěšeno též na úředních deskách všech ostatních obcí, po jejichž území je trasa stavby navržena a že právní důsledky vyvěšení nastávají pouze u Mě Mikulov, který rozhodnutí vydal, žalovaný uvádí, že bylo postupováno v souladu se správním řádem, rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahovalo řádné poučení a tvrzení odvolatelů je vadné, neboť nemá oporu v zákoně.

Žalovaný ve svém rozhodnutí odvolání žalobce a jím zastupovaných účastníků zamítl, neboť souhlasil s důvody správního orgánu I. stupně.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 21. 12. 2010 odkázal na odůvodnění rozhodnutí napadené žalobou, správní orgány řešily obsáhle všechny námitky v rámci odvolacího řízení a ohledně námitky neúčasti SEI v daném řízení upřesnil, že výstavba vybraných plynových zařízení je možná pouze na základě státní autorizace, o jejímž udělení rozhoduje příslušné ministerstvo. V daném případě bylo umisťováno liniové plynárenské zařízení, na něž měl stavebník udělenou ministerstvem potřebnou autorizaci ještě před vydáním územního rozhodnutí. Z toho důvodu také Ministerstvo průmyslu a obchodu ČR nebo Energetický regulační úřad a Státní energetická inspekce si nevymínily, aby SEI provádělo v předmětné věci kontrolu.

Na základě výše uvedeného žalovaný navrhl, aby žaloba žalobce byla v plném rozsahu zamítnuta a rovněž byl zamítnut požadavek na zaplacení nákladů řízení a právního zastoupení.

Osoba zúčastněná na řízení č. 1 v podání ze dne 16. 3. 2011 uvedla, že nesouhlasí s tím, aby předmětná stavba byla umístěna na jeho pozemcích, osoby zúčastněné na řízení č. 2 a 3 shodně uvedly, že umístěním stavby proti vůli vlastníků dojde k zásahu do jejich vlastnických práv, které spatřují ve znehodnocení těchto pozemků a ke značnému snížení tržní hodnoty. Osoba zúčastněná na řízení č. 4 uvedla, že zrušením rozhodnutí žalovaného by vznikla na straně žadatele nemožnost zahájit, případně postupovat v řízení o vyvlastnění potřebných pozemků pro realizaci zamýšlené stavby, vznikla by nemožnost podat žádost o stavební povolení a nutnost vynaložení dalších nákladů spočívající v úpravě dokumentace.

Soud po zvážení všech uvedených námitek, vyjádření ve věci a ze správního spisu, zjistil, že postup správních orgánů obou stupňů nebyl správný a vydaná rozhodnutí byla nezákonná, a to z těchto důvodů:

Žalobce vznesl celou řadu žalobních námitek, z nichž soud konstatoval jako stěžejní námitku, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zrušeným Územním plánem velkého územního celku Břeclavska, neboť v souladu s ust. § 29 odst. 3 starého SZ, věta druhá, platí, že závazná část územně plánovací dokumentace je závazným podkladem pro zpracování a schvalování navazující územně plánovací dokumentace a pro rozhodování v území. Oba správní orgány též porušily svou zákonnou povinnost, kterou jim ukládá § 37 odst. 1, 2 SZ, dle níž je územně plánovací dokumentace (její závazná i směrná část) podkladem pro vydání územního rozhodnutí. Ust. § 37 souvisí s ust. § 8 a § 9 starého SZ, neboť územně plánovací dokumentaci tvoří jednak územní plán velkého územního celku, územní plán obce a regulační plán. V tomto případě však správní orgán I. stupně v době vydání svého rozhodnutí o umístění stavby toto rozhodnutí nemohl opřít o předchozí územní plán velkého územního celku, který byl rozsudkem Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 25. 11. 2009, č.j. 3 Ao 1/2007-209 zrušen. Nejvyšší správní soud se zabýval postupem žalovaného Jihomoravského kraje v rámci návrhu na zrušení opatření obecné povahy Územního plánu velkého územního celku Břeclavska, schváleného usnesením Zastupitelstva Jihomoravského kraje ze dne 9. 11. 2006, č. 921/06/Z 14 včetně obecně závazné vyhlášky Jihomoravského kraje ze dne 9. 11. 2006, kterou se vyhlašuje závazná část Územního plánu velkého územního celku Břeclavska tak, že je zrušil, na základě podaného návrhu.

Důvodem zrušení bylo nesprávné posouzení § 17 odst. 2 starého SZ ve vztahu k územně plánovací dokumentaci Břeclavska, neboť tato nebyla posouzena podle zákona 100/2001 Sb., resp. směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/42/ES. Bylo nutné provést rozbor postupným projednáním o jednotlivých právních otázkách klíčových pro posouzení věci

především při určení právního režimu posuzování vlivů na životní prostředí při pořizování územně plánovací dokumentace, využitelnost SEA provedené k územní prognóze Jihomoravského kraje v procesu pořizování ÚP VÚC Břeclavska a vztah k § 21 odst. 6 stavebního zákona a § 10i zákona č. 100/2001 Sb. Každou územně plánovací dokumentaci je nutno považovat za zcela autonomní dokument, což ostatně zřetelně vyplývá z úpravy stavebního zákona, který předpokládá pro přijetí každé jednotlivé územně plánovací dokumentace samostatnou proceduru od rozhodnutí o jejím pořízení až po schválení jejího výsledného návrhu.

Vzhledem k tomu, že tak závažný dokument jako územní plán velkého územního celku byl zrušen, nelze v návaznosti na tuto skutečnost vydávat další územní rozhodnutí už jen z toho důvodu, že nelze vyloučit i změnu trasy zde předmětné stavby. Proto soud jako stěžejní posoudil výše uvedenou námitku žalobce a z důvodu její závažnosti nerozhodoval o dalších námitkách, které lze uplatnit v novém správním řízení.

Při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.). V tomto případě soud posoudil napadené rozhodnutí obsahující tyto vady, a proto bez jednání ve věci rozhodl tak, že napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení pro vady, které jsou výše popsány (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). Žalovaný v novém řízení posoudí rozhodnutí správního orgánu I. stupně z hlediska podaných námitek a znovu o odvolání žalobce rozhodne s přihlédnutím k právnímu názoru soudu.

Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Náklady řízení ve věci úspěšného žalobce sestávají toliko ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2.000,- Kč, žalovaný byl proto zavázán k povinnosti zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení částku ve výši 2.000,- Kč do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku. Stanovenou lhůtu k plnění pak soud považuje za přiměřenou administrativním možnostem žalovaného.

Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., podle něhož osoby zúčastněné na řízení mají právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil. Z obsahu soudního spisu je zřejmé, že soud osobám zúčastněným na řízení neuložil žádnou povinnost, která by byla spojena s finančními náklady, a tudíž bylo rozhodnuto tak, že tyto osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat opravný prostředek (kasační stížnost podle ust. § 102 a násl. s.ř.s.) do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2, 4 s.ř.s.).

V Brně dne 29. května 2012

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová